

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Łodko (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marcin Łochowski

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie ze skargi L.P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia 19 kwietnia 2020 r., sygn. akt II Co 328/20, wydanego w sprawie egzekucyjnej z wniosku Spółdzielni Mieszkaniowej w W.

ze skargi dłużnika L.P. na czynności Komornika Sądowego działającego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Woli w Warszawie w sprawie Km [...],

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 16 września 2021 r.,

zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia 13 sierpnia 2020 r., sygn. akt II CO 328/20,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

L. P. wniósł osobiście zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z 13 sierpnia 2020 r., którym odrzucono jego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia tego Sądu z 19 kwietnia 2020 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przypadku, gdy skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia odrzuci sąd pierwszej instancji, na jego postanowienie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego (art. 394¹ § 1 k.p.c.).

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Wyjątki od tej zasady zostały przewidziane w § 2 i 3 tego artykułu.

Uchybienie dotyczące zdolności postulacyjnej wynikającej z art. 87¹ § 1 k.p.c. nie podlega konwalidacji, a gdy dotyczy skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, skarga ta, stosownie do treści art. 424⁶ § 3 k.p.c., podlega odrzuceniu.

Identyczna sankcja ma zastosowanie do zażalenia do Sądu Najwyższego złożonego z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. Zażalenie dotknięte takim brakiem podlega bowiem odrzuceniu bez wzywania skarżącego do jego uzupełnienia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2018 r., V CZ 16/18 i z 30 czerwca 2020 r., III CZ 1/20). Niemożliwe również jest usunięcie takiego braku samodzielnie przez stronę ani jej pełnomocnika w jakiegokolwiek formie (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 września 2011 r., I CZ 59/11). Już tylko z tej przyczyny zażalenie skarżącego podlega odrzuceniu. Powyższe wynika z faktu, że uzupełnienie lub „poparcie” przez profesjonalnego pełnomocnika środków zaskarżenia wniesionych przez stronę osobiście, nie spełnia wymagań zachowania przymusu, o których mowa w art. 87¹ § 1 k.p.c. Celem przymusu adwokacko-radcowskiego jest zapewnienie, aby środki zaskarżenia kierowane do Sądu Najwyższego odpowiadały ustawowym wymaganiom i prezentowały poziom merytoryczny, jakiego można oczekiwać od osoby uprawnionej do świadczenia profesjonalnej pomocy prawnej. Cel ten nie może zostać zrealizowany, jeżeli adwokat lub radca prawny jedynie „popiera” środek zaskarżenia wniesiony bezpośrednio przez stronę lub też jedynie sygnuje własnym podpisem środek zaskarżenia sporządzony przez stronę osobiście (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 marca 2008 r., II CZ 2/08; z 31 stycznia 2014 r., II CZ 84/13; z 21 października 2015 r., III CZ 48/15; z 27 kwietnia 2021 r., II CZ 18/21).

Wobec powyższego, na podstawie art. 87¹ § 1 w zw. z art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

jw